

Der er blevet bygget i Gadelinien, da det nuværende Varehus blev anlagt, og nu ville de bygge igen. Men dersom jeg var Medlem af Byraadet — det er jeg nu ikke længere — eller dersom jeg var Politimester i Randers, saa skulde jeg nok sige til den højtærede Minister: Nej, De faar ikke Lov til at bygge i Gadelinien, nu have vi i saa mange Aar fundet os i, at De har standset Færdselen for os og hindret Trafikken paa den mest befærdede Gade i Randers; nu er det forbi, lad os nu bygge, men vær saa god og byg paa Banernes eget Territorium. Hvis der bliver bygget i Gadelinien, kommer den højtærede Minister i Strid med vor egen Politivedtægt. Jeg haaber, vi alle sammen ville stramme os op i Randers og sige: Ikke en Vogn paa Gaden. Den højtærede Justitsminister har approberet vor Politivedtægt, og jeg antager, han vil hjælpe os, saaledes at den højtærede Trafikminister ingen Vej kan komme og ikke kan faa sine Varer hverken ud eller ind. Tænke vi os, at man ved den gamle Godsbanegaard paa Gl. Kongevej begyndte at lægge Varehuse ud til Gaden og sagde til Folk: Værsaagod, I kunne holde paa Gl. Kongevej og læsse af og paa, saa vilde de snart blive hjulpne bort derfra. Men noget lignende byder man os Beboere i Randers. Og naar den højtærede Minister kom derop, og han saa skulde med Toget, og hans Droske blev standset ved Varehuset, og han af den Grund kom for sent, saa vilde han sikkert ogsaa sige: Nej, det skal aldrig ske mere. (Afbrydelse). Ja, Toget vil maaske vente efter den højtærede Minister, vi andre ere mange Gange komne for sent af den Grund. Men saa sagde den højtærede Minister: Ja, naar I ikke ville inklade eder paa at yde dette Bidrag, bliver der bygget i Gadelinien. Det er absolut forkert paa den Maade at ville tvinge Byraadet til at give disse Penge, og jeg haaber, at den højtærede Minister vil indse, at han ogsaa af Hensyn til Politivedtægten ikke kan være tjent med at bygge i Gadelinien, men at der bør sluttes en Overenskomst, saaledes at Varehuset bliver lagt paa en tilfredsstillende Maade. Jeg tror, at hvis der kommer personlige Forhandlinger i Gang, vil det nok kunne ordnes paa tilfredsstillende Maade. Saa sluttede den højtærede Minister med at sige, at Randers Banegaard var der ingen Trang til at faa ombygget. Det sagde den højtærede Minister, men det skulde han ikke have sagt, thi hans Forgængere her have alle sammen sagt, at der var i højeste Grad

Trang dertil. Det har jeg faaet at vide for ca. 15 Aar siden af den daværende Generaldirektør, og Ministrene have selv sagt, hver Gang der har været Tale om det, at der i Randers var forfærdelig Trang til at faa Banegaarden udvidet. Nu er der derimod ingen Trang, det er blot et Etikettehensyn. (*Ministren for offentlige Arbejder: Hovedbygningen!*) Ja, det er ogsaa den, jeg tænker paa her, og jeg vil sige til den højtærede Minister, der jo rejser meget: Kom en Gang til Randers paa vor store Hestemarkedsdag eller naar de 20,000 Mennesker paa Firlørdagene komme dertil, eller naar vi have vore store Markedslørdage. Den højtærede Minister elsker jo særlig de kære Landboere, og det er ved saadanne Lejligheder dem og ikke Bybeboerne, som blive generede. Den højtærede Minister vilde hurtig mærke, at det ikke drejer sig om Etikettehensyn, det gaar paa Livet løs, man trænger sig frem og tilbage, og der raabes stadig: Det er dog en nederdrægtig Stationsbygning her i Randers, det er den værste i hele Danmark. Saa haaber jeg, den højtærede Minister vilde indse, at der er en virkelig Trang til en Forbedring til Stede, og saa er jeg overbevist om, at han ogsaa ad Aare vil stille sig velvilligt til Udvidelsen. Jeg vil hermed anbefale Sagen til velvillig Overvejelse af den højtærede Minister og haaber, at han vil tænke paa at imødekomme os ved ikke at bygge i Gadelinien. Det bliver absolut galt, og jeg vil nødig have den højtærede Minister i Strid med vor Politivedtægt, den er streng paa mange Omraader.

Breinholt: Det vilde have glædet mig, om jeg kunde have takket den højtærede Minister for offentlige Arbejder for hans Udtalelser, men desværre ere de saa bedrøveligt afvisende overfor den Sag, jeg her har tilladt mig at slaa lidt til Lyd for. Han begyndte med at sige, at det var underligt i et Aandedræt at nævne som naturskønne Punkter Møens Klint og Bovbjerg. Ja, den højtærede Minister maa tilgive mig, at jeg gør mig skyldig i denne Helligbrøde, men jeg vil dog samtidig sige, at hver af dem i sin Art er det skønneste, og der er den Lighed imellem dem, at de begge ligge ud til et stort Hav og ere stærkt udsatte for Ødelæggelse. Altsaa, jeg tror ikke, at det var saa forfærdeligt, at jeg nævnede de to Punkter sammen, da de dog ere mere storladne end de fleste, vi kunne glæde os ved her i Landet. Det er nu imidlertid ligegyldigt; men hvad der